

Det er nu tredje Gang, der her i Rigsdagen er fremsat Lovforslag til Bekæmpelse af den Sygdom, som i de senere Aar herhjemme har gjort Skaar i Biavlernes Indtægt og Arbejdsglæde. Det første Lovforslag blev fremsat i 1908 og skulde gælde 5 Aar, og ved dette bevilgedes der 10 000 Kr. aarlig til Bekæmpelse af Bipesten. Det var Meningen med denne Lov af 1908, at man i Løbet af disse 5 Aar kunde lægge et saadant Grundlag, at Sygdommen ved Udløbet af denne Periode kunde bekæmpes af de private Biavlerforeninger. Da den 5aarige Perode var udløbet, mente man imidlertid ikke, at man var naaet saa vidt. Vel havde man indhøstet en hel Del Erfaringer, men Bipesten var ikke blevet synderlig hemmet, og den Gang der i 1914 blev forelagt et Lovforslag om Forlængelse af Loven af 1908 blot med den Forskel, at Beløbet, som skulde udredes af Statskassen, nedsattes fra 10 000 Kr. til 5 000 Kr., mente man, det skulde være en Overgangsperiode, og at man derefter kunde overlade Bekæmpelsen af Bipesten til Biavlerforeningerne selv. Der blev ved Fremsættelsen af Lovforslaget i 1914 forelagt Rigsdagen nogle Oplysninger om Arbejdet for Bekæmpelsen af Bipesten og ligeledes nogle Oplysninger om Bipestens Udbredelse, og jeg maa beklage, at Ministeriet ikke har fundet Anledning til ogsaa denne Gang at ledsage sit Lovforslag med saadanne Oplysninger. Den ærede Ordfører for Venstre (Nygart) henviste til en Redegørelse, som var blevet offentliggjort af Biavlerforeningerne i „Tidsskrift for Biavl“, og et Sammendrag af de Oplysninger, som findes der, burde efter min Mening rettelig have medfulgt Lovforslagets Bemærkninger. De Oplysninger, som fulgte med Lovforslaget i 1914, var af en saadan Art, at man fik det Indtryk, at Bekæmpelsen af Bipesten ikke havde gjort væsentlige Fremskridt, og jeg tillod mig den Gang i Folketinget som Ordfører for mit Parti at gøre opmærksom paa, om det nu, da disse Oplysninger gav det efter min Mening noget triste Resultat, var rigtigt at gaa ned med Statstilskuddet fra 10 000 Kr. til 5 000 Kr. Dertil svarede Ministeren, at naar Lovforslaget kun gik ud paa at yde 5 000 Kr., saa var det, fordi Biavlerforeningerne ikke havde andraget om mere, og han mente derfor, at han var paa den sikre Side, naar man ikke foreslog mere, og det var fuldstændig rigtigt ræsonneret af den højtærede Minister. Men naar vi nu ser paa Bemærkningerne til det foreliggende Lovforslag og

læser den Beretning opmærksomt igennem, som er givet i Tidsskriftet for Biavl, saa forekommer det mig, at Biavlerforeningerne ikke ser slet saa lyst paa Forholdene nu i 1919, som de gjorde i 1914. De ser nu mere mærkt paa Bekæmpelsen af Bipesten. Vel siges det i Bemærkningerne til Lovforslaget, at det maa siges, at Loven af 1. April 1914 i det hele og store har virket efter sin Hensigt, men alligevel skinner det igennem den ene Gang efter den anden, at man ser ret mærkt paa hele Situationen. Det giver mig Anledning til den Bemærkning, at jeg tror, at man fra Biavlerforeningernes Side gjorde urigtigt i, vildledet af et for lyst Syn paa Sagen, i 1914 at foreslaa at sætte Statens Bidrag ned til 5 000 Kr. En indirekte Tilstaaelse deraf ligger ogsaa i, at man nu foreslaar, at Bidraget skal sættes op til 8 000 Kr. Vel begrundes det dels med den Forhøjelse, der paa dette som paa alle andre Omraader har fundet Sted i Mellemtiden, men navnlig begrundes det med Henvi- ning til, at man siden 1913 ikke har haft Kursus til Uddannelse af Tilsynsmænd ved Bekæmpelsen af Bipesten. Det erkendes, at det har været Grunden til, at den ikke er blevet bekæmpet paa en mere virksom Maade, hvorfor man nu maa andrage om 1 000 Kr. af Statskassen for at faa saadanne Kursus genoprettet med Kraft.

Naar jeg har fremført dette, er det ikke, som man let vil forstaa, for at lægge Lovforslaget Hindringer i Vejen, tværtimod: det er, fordi jeg paa mit Partis Vegne meget vil anbefale at stemme for denne forhøjede Bevilling, og Hensigten med mine Bemærkninger er den, at jeg gerne vil give de Biavlerforeninger, som skal administrere Bevillingen, et Ord om, at der ganske sikkert bør lægges større Kraft og Agtpaagivenhed ind paa at bekæmpe denne Bipest for at faa den ned til det mindst mulige. At udrydde den helt er vel umuligt med de Midler, som det siges i Bemærkningerne til Lovforslaget, man har til Raadighed for Øjeblikket, men ved en gennemført Behandling, saaledes som man har lært det herhjemme, vil den kunne bringes ned til et Minimum. Jeg vil haabe, at de Erfaringer, som man indhøster, maa være saadanne, at Biavlerforeningerne, naar de 5 Aar er udløbet, maa være kommet til det Standpunkt, at de selv kan overtage den videre Bekæmpelse af Bipesten. Skulde det ikke være Tilfældet, er jeg overbevist om, at Statskassen og Staten vil gøre alt, for at dette kan lykkes. Det, det gælder om, er, at der virkelig sættes Kraft